

Front a la crisi combinada de la salut pública i de l'economia capitalista

1 El món sencer afronta el desenvolupament d'una pandèmia de tal envergadura que fa col·lapsar durant alguns mesos el sistema productiu de països sencers. La Xina i Corea, els primers, després d'ells l'Iran i Itàlia i previsiblement molts més per tot el planeta.

La crisi econòmica cíclica capitalista ja s'acostava abans del coronavirus. A aqueixa situació s'ha superposat la paràlisi sobtada de l'economia xinesa, d'importància cabdal pel seu paper de segona potència mundial i -entre moltes altres coses- principal proveïdora d'inputs de les cadenes industrials de tot el món. A més, en cada país on es desenvolupa la pandèmia, es paralitza l'economia local tant a causa de l'extensió de la malaltia com per les mesures soci-sanitàries necessàries per a la seua contenció.

Les fronteres es tanquen, el turisme mundial cau en picat, les bosses s'afonen... En tots els països s'anuncien acomiadaments massius que afecten sectors complets: transport aeri i terrestre, automoció, turisme, hostaleria, espectacles, esports...

2 La crisi sanitària ha aparegut després de dècades de retallades, privatitzacions i precarització laboral en els sistemes de salut pública, allí on existien. Molts treballadors no tenen una cobertura mèdica: centenars de milions de mingongs (migrants interiors de la Xina), desenes de milions d'empleats dels EUA, centenars de milions d'assalariats i autònoms, de camperols pobres dels cinc continents... En cap lloc hi ha suficients hospitals ni personal sanitari. No hi ha bastants recursos econòmics per fer front a les necessitats de medicines i material sanitari. No hi ha suficient producció de respiradors i oxigen, tan necessaris per als malalts del COVID-19. La producció i els preus de la major part de les medicines estan sotmeses a patents propietat de les grans companyies farmacèutiques... La crisi sanitària es combina amb una crisi econòmica duríssima que la burgesia pretén fer recaure enterament sobre la població treballadora.

Aquest tipus de circumstàncies trau a la llum les grans contradiccions que caracteritzen el capitalisme:

- la motivació de la producció capitalista, que no és la satisfacció de les necessitats humanes amb el mínim perjudici per al medi ambient, sinó la valorització del capital (la cerca del benefici privat) facilita l'aparició de nous virus per als quals els humans no tenim defensa immunològica.
- la propietat privada dels mitjans de producció i la competència intercapitalista impedeixen fer front de manera racional als problemes que se li plantegen a un sistema productiu totalment socialitzat i internacionalitzat.
- l'anarquia de la producció capitalista és incompatible amb la satisfacció de les necessitats urgents de la societat, que requereixen planificació i previsió.
- el poder de la burgesia, basat en els estats nacionals no pot encarar amb rapidesa i eficàcia una pandèmia que no coneix fronteres i que exigeix per a la seua ràpida mitigació una resposta mundial coordinada, basada exclusivament en criteris científics i de solidaritat humana.

3 La resposta dels estats capitalistes està sent justament la contrària a la necessària, despuntant la seua naturalesa d'instrument d'opressió d'una classe sobre totes les altres. En cada país, les mesures de protecció i contenció no es prenen quan ho requereix la defensa de la salut pública nacional i internacional sinó quan ja és obvi que el cost econòmic nacional de no prendre-les és superior al de prendre-les.

A la Xina, Corea, l'Iran, com ara a Europa i els EUA, hem sigut testimonis de com s'han endarrerit mesures clarament necessàries, mentre es feien càlculs de com aquelles afectarien els beneficis empresarials nacionals actuals i futurs. Finalment la desfeta econòmica no es pot evitar, però en canvi, la malaltia disposa d'alguns dies preciosos (o molts, segons el país) per propagar-se amb llibertat, multiplicant amb això la seua extensió.

Un darrere l'altre, tots els estats propugnen el nacionalisme i requereixen la unió sagrada entre les classes. Declaren "estats d'excepció" que doten als cossos repressius i a l'exèrcit de poders pràcticament il·limitats sobre la població. D'aquesta manera, l'estat burgès s'entrena per a la guerra civil i converteix les classes treballadores en simple bestiar al qual guiar i controlar perquè suporti, en el major silenci possible, el gran sofriment que significa l'epidèmia en si, el col·lapse dels sistemes sanitaris públics, les dures mesures de l'aïllament i la desfeta econòmica que es desenvolupa.

4 Això és tot el que pot oferir-nos el sistema capitalista davant una situació de catàstrofe: benefici privat a costa del patiment públic, repressió i control social fins el deliri.

Com en cada crisi del capitalisme, les restriccions pressupostàries dels estats desapareixen substituïdes per regals sense límit als grups capitalistes. Certament, tant a la Xina com als països rics més afectats, la por explícita a l'explosió social està obligant els governs a adoptar algunes mesures de caràcter econòmic per evitar la caiguda abrupta en la misèria d'una part important de la població treballadora (classe obrera i petita burgesia). Però tots aquests diners, més els que estan regalant a les empreses, serà pagat amb escreix pels treballadors tan prompte com passe la crisi sanitària i es reprenga el ritme de producció i explotació "normal". La pauperització de masses per a fer-les pagar el deute que es generarà serà la continuació de les tribulacions de l'epidèmia.

5 Enfront de tota aquesta barbàrie, les organitzacions que diuen defensar als treballadors paralitzen tota resposta. Partits i sindicats tanquen files amb els governs i col·laboren amb la militarització del poder, digna de temps de guerra. Però, la classe obrera no ha d'acceptar que l'enemic de classe gestione la crisi contra ella. És necessària la unitat immediata de totes les organitzacions del moviment obrer per les reivindicacions imprescindibles per a la supervivència de la majoria:

- Gratuïtat completa de totes les cures sanitàries i medicació, incloent l'alimentació als hospitals.
- Expropiació pública sense pagament de tots els recursos privats necessaris per a la lluita contra la pandèmia (sanitat privada, grans cadenes hoteleres, fàbriques de productes sanitaris i farmacèutics...)
- Establiment definitiu de cobertura mèdica completa i gratuïta per a tots els treballadors del món.
- Supressió de les cotitzacions salarials. Estat i patrons, fora mans de les caixes de la Seguretat Social! Finançament sense límit de les mesures sanitàries i de protecció social a càrrec de totes les partides pressupostàries parasitàries dels Estats, començant per les despeses militars i repressives, el finançament de les religions i totes les institucions inútils (p.e. monarquies, senats...).
- Socialització sense indemnització de tota la banca sota control obrer, per posar tots els recursos econòmics a la disposició de les necessitats socials.
- Prohibició de tots els acomiadaments. Garantia del 100% del salari durant tot el temps de la crisi.
- Garantia d'alimentació, cures sanitàries i socials a tota la població que la necessite.
- Exempció de l'obligació d'acudir al treball per a tots els pares i mares amb xiquets a casa.
- Moratòria immediata de tots els pagaments de les famílies treballadores (hipoteques, lloguers, subministraments bàsics (aigua, energia, comunicacions). Prohibició dels desnonaments de famílies. Garantia d'habitatge per tota la població.
- Col·laboració internacional, sota control dels treballadors, per a la investigació, el repartiment d'equips i medicaments, etc. Organització del control obrer de la gestió de tota la crisi sanitària (producció necessària, sanitat, suport humanitari a la població en risc) amb garanties de seguretat per a les persones sanes i les malaltes.
- Fora els cossos repressius i l'exèrcit de les poblacions. Autoorganització dels treballadors i veïns per al control del compliment de les mesures necessàries per a detindre la pandèmia.

Cal respondre ràpidament a la gravetat de la situació immediata. Però també cal mirar cap al futur. Els elements més conscients de la classe obrera han de cridar-la a organitzar-se per a convertir-se en classe dirigent alternativa, per a oferir a la humanitat una destinació diferent a la catàstrofe permanent que és el sistema capitalista per la majoria de la població. No hi ha més opció:

SOCIALISME MUNDIAL O BARBÀRIE

Col·lectiu Revolució Permanent - CoReP
(Alemanya, Àustria, Canadà, Estat Espanyol, França, Turquia)

Fração Trotskista – Vanguarda Proletária (Brasil)

18 de març de 2020